

Intervju/Mara Lakić-Brčaninović: Uložila sam u Jedinstvo oko 20.000 KM svojih sredstava i halalit ću ih!

S proslavljenom košarkašicom Marom Lakić – Brčaninović, kapitenicom nekadašnjih prvakinja Evrope Jedinstva Aide, a sada direktoricom KK Jedinstvo Piemonte i predsjednicom Sportskog saveza Tuzle, razgovarali smo o brojnim “škakljivim” i svakodnevnim temama.

Kada smo “materijal” skinuli s diktafona, ispala je “ponjava” od cijele 22 kartice teksta. Za portal predugačko, pa smo ga na kraju podijeli na dvije teme. Prvi intervju o KK Jedinstvu Piemonte, a drugi, o Sportskom savezu Grada Tuzla, koji ćemo objaviti naknadno.

o U posljednjih 20 godina Jedinstvo Piemonte, doskora BH Telekom, nije imalo lošiji start sezone, mada je jasno da je riječ o, uglavnom, mladoj generaciji igračica?

– Možda je prošla godina bila lošija od prethodnih, ali politika kluba je da radimo s mladim igračicama iz našeg kluba, što je mukotrpniji rad nego siskusnim i sada smo tu gdje jesmo. To diktira i finansijska situacija. Moram se vratiti na period kada sam došla u klub, bez namjere da ikoga prozivam. Bilo je oko 200.000 dugova po raznom osnovu, sudskih presuda, tužili su klub svi kojima se imalo dugovalo. Svi u upravi i u Skupštini uložili smo puno napora da vratimo dugove. Došli smo u poziciju da radimo samo s našom djecom, uvjereni da će rezultati doći. Prije pet godina bili smo četvrti u ligi, u regularnom dijelu prvenstva bez poraza. Neke četiri godine imali smo zadovoljavajuće rezultate. I generacija igračica bila je dobra. Možda su nas neki potcijenili, pa su nam time dali “vjetar u leđa”. Ukratko, rezultate smo imali u svim selekcijama. sada smo potpuno podmladili ekipu i rezultati koje postizemo su posljedica uvođenja u tim mladih i neiskusnih igračica.

ZAŠTO SU OTIŠLE ANELA ALAGIĆ I NAIDA GLOTIĆ?

o Neke igračice ponikle u Jedinstvu otišle su u druge klubove. Neke su se vratile, ali ne u Jedinstvo, neke su otišle u manje afirmirane klubove, a javnosti razlozi nisu poznati?

– Zbog nekih objektivnih razloga, možda i subjektivnih, nekoliko igračica nam je otišlo. Pitali su me, na primjer, imamo li igračicu za jedan klub iz Albanije. Spomenula sam Anelu Alagić. Ona je bila pod ugovorom i trebalo je naplatiti obeštećenje, a taj klub to nije mogao. Razgovarali smo i zaključili da nam je bitnije da igračica, ako može, nešto zaradi. Pustili smo je bez marke obeštećenja. Vjerovala sam da će poslije Albanije karijeru nastaviti vani, što je bilo logično. Razočarala sam se kada sam jednog dana dobila poruku da će nastaviti u RMU Banovićima. Vjerujem da su joj dali neke novce koje mi nismo mogli. Ona je tako odlučila i nema ljutnje. Ipak je ona igračica ponikla kod nas i drago nam je da uspije bilo gdje da igra.

o Šta se desilo pa je talentirana Naida Glotić otišla u Rudar Sport iz Ugljevika?

– Oko nje je situacija pomalo specifična. Mislim da je pogriješila, mada uvažavam da svako ima svoje razloge za neke odluke. Došla je iz Srebrenika, kao dijete koje ima potencijal, dok o košarci nije znala baš ništa. Stvarno smo s njom puno radili i ulagali. Međutim, htjela je ove godine napustiti košarku, jer je imala ambicije da upiše Policijsku akademiju. Razgovarala sam s njenim ocem. Traženo je od nas da je pokušamo upisati na tu akademiju, da ona samostalno trenirati, da dolazi na treninge i igra kad može. Rekla sam da je šteta za nju da ne trenira redovno, ima potencijala i došla je u reprezentaciju. Nije u redu da nakon četiri godine ode tek tako. Na jedan turnir u Banju Luku nije išla, navodno je imala svadbu. Nudili smo joj da stanuje u Tuzli o našem trošku, imala bi i neku naknadu. Nudili smo joj rad i ugovor da bi sutra mogla otići dalje, vani. Ostalo je kako su tražili, a mi smo na kraju ponudili da joj barem damo besplatnu kartu za prevoz. Ispalo je na kraju kao da smo joj nudili da igra samo kartu, da bi na kraju bez dogovora s nama otišla u Ugljevik. Mislim da je napravila veliku pogrešku.

o Zašto bi bila greška igrati u Rudar Sportu koji je u prvenstvu pobijedio Jedinstvo?

– Rudar je klub u kojem šest mjeseci rade, a isto toliko ne rade ništa. Nemaju ni omladinski pogon, mi imamo sve selekcije. Za igračicu koja želi biti reprezentativka i koja ima ambicije da se proda vani, to je greška. Ali, to je njen izbor njenih roditelja i treba ga poštovati. Vrijeme će pokazati gdje će završiti.

OBEZBJEĐUJEMO TEK 60 POSTO BUDŽETA

o Koliko u klubu plaćate igračice?

– Naše igračice imaju stanarine svih 12 mjeseci, sa plaćenim režijama. Bez obzira koliko traje liga. Otkako sam ovdje, od 2009. godine, tako je, a bilo je vjerovatno i prije. Sada imamo četiri igračice koje koriste stanarine. Imaju ručak prije, večeru poslije utakmice, neke imaju stipendije, nisu nešto puno, ali prije nije bilo ni toga. Nama je najvažnije da opstajemo kroz ovaj način rada, u državi u kojoj ništa nije riješeno. Finansiramo se dijelom iz budžeta Grada Tuzla i Kantona, te od onoga što dobijemo od sponzora, a to je nedovoljno spram realnih potreba.

o Koliki je budžet Jedinstva Piemontea?

– Realno je da bude oko 100.000 KM za godinu, ali naš je možda 60 posto od toga. Puno dajem od sebe, kada je riječ o prevozu, hranarinama i nekim drugim stvarima.

o Vрати li klub ta lično uložena sredstva?

– Nešto da, a neke stvari radim od sebe, jer su i u moje vrijeme neki ljudi davali od sebe za igračice. I kada sam ja igrala, Miki Vuković nas je vozio svojim automobilom, trošio svoje gorivo, to i ja sada radim. Moja egzistencija ne zavisi od košarke i kluba. Situirana sam, a moja plaća direktora kluba iznosi 400 KM plus topli obrok, što je oko 550 maraka. Ja te pare dajem u klub. Radim mnogo poslove, kad treba i kao vozač, čistačica ili sekretarica. Mirza Oštraković je zaposlen u klubu, sve mu se plaća. Nije nešto veliko, ali pokušavamo od minimalnog ići ka boljem. Vrlo malo radimo kroz kasu, uglavnom poslujemo žiralno, dugova nemamo ili imamo nešto zanemarljivo. Nismo se zaduživali. Ukratko, da bi čovjek radio u bh. sportu mora imati puno ljubavi i entuzijazma. Meni ništa nije teško raditi.

KULOARSKE PRIČE O KĆERKI MELISI BRČANINOVIĆ

o U kuloarima se svojevremeno govorilo da je Mara Lakić – Brčaninović došla u Jedinstvo da bi “izgurala” kćerku Melisu. Možete li to komenirati?

– Došla sam kad se slavilo 20 godina od osvajanja titule prvakinja Evrope, 2009. godine i sve je bilo spontano. Znam za te priče i naravno da nemaju veze s istinom. Melisa je tada s ocem, mojim mužem, bila u Njemačkoj. Niisam ni znala hoće li se baviti košarkom. Kada je došla, počela je trenirati u 6. razredu škole upravo kod Mirze Oštrakovića. Rijetko sam išla i na treninge, nisam se petljala u taj rad, imala sam pune ruke posla u klubu, sa mnoštvom problema. Meni je bilo žao da klub propadne. Obilježavanje 20-godišnjice osvajanja titule možda je bila sudbina da ostanem u Tuzli. Srcem i dušom sam se prihvatila posla, bez ikakvih novaca. Uložila sam svojih oko 20.000 KM, negdje je to zapisano ili nije, nebitno. Ja ću sigurno te pare halliti klubu.

o Kakva je sada strategija kluba s ekipom u kojoj su dvije – tri igračice s iskustvom? Smatra se u dijelu javnosti da ste vodili ekipu dok Melisa nije otišla u inozemstvo, a da ste sada “vrući krompir” stavili Oštrakoviću u ruke?

– Nikad nisam imala ambicije da budem trener, pripremala sam to za Mirzu Oštrakovića. Svi koji su prije vodili klub zaduživali su se, plaćali su igračice sa strane. Na nagovor sam uzela da vodim ekipu, Oštraković je bio pomoćnik. U stvari, pripremala sam ga da, uz dogovor svih u klubu, jednog dana preuzme ekipu, jer želi da se bavi trenerskim poslom. Melisa je mogla otići prošle godine, a moglo se desiti da ode iduće. Zajedno smo radili i u reprezentaciji. Oštrakoviću je bilo bitno da kroz utakmice i iskustva drugih trenera uči, stiče znanje. Ovo sada je potpuno mlada ekipa i logično je da on krene od početka. Pričalo se, eto, da ću i ja otići kad ode Melisa. Sada mogu reći da imamo 5-6 visokih igračica, da je to naša perspektiva. Ostala sam uz Oštrakovića da mu dajem “vjetar u leđa”. Upravni odbor kluba i Skupština su to podržali. Mislim da će to biti pozitivna priča, s efektima kroz par godina.

o Ostali ste bez BH Telekoma, ali ste kao glavnog sponzora dobili kompaniju Piemonte? Jeste li dobili ili izgubili?

– Kroz ovaj rad dobili smo sponzora koji je i prije pomagao klub, a sada je prepoznao da se odnosimo

domaćinski prema troškovima, kao i da nam je stalo da klub dovedemo na "zelenu granu". Lično, važno mi je da neko, ko dođe poslije mene i svih nas, zatekne klub barem na nuli, a da bogatstvo imamo u talentiranoj djeci. BH Telekom je bio naš generalni sponzor od 2010. do 2016. godine, moram reći zahvaljujući Spomenki Mičić, kada je bila potpredsjednica Federacije BiH. Puno je uradila za klub. Bilo je razgovora o nastavku saradnje, ali u oktobru prošle godine dobili smo iz BH Telekoma obavijest da više ne mogu biti sponzor. Žao mi je, ali moram reći da smo zahvalni za sve što su realizirali do tada. Nisu ostali dužni ni marke. Ne znam koji su razlozi za prekid saradnje, ali oni će i dalje biti dio nas. U međuvremenu se pojavio Piemonte, mada je vlasnik firme, Kasim Selimović, s nama godinama. Sada su odlučili da budu generalni sponzor. Našli smo zajednički interes. Kad privatnici daju novac, žele da znaju i kako se troši i gdje ide. Selimović se uvjerio u to još od 2009. godine. Svi članovi UO upoznati su do detalja sa svim prihodima i rashodima.

ŽELIMO U BUDUĆNOSTI IGRATI REGIONALNU LIGU ILI EUROKUP

o Ambicije Jedinstva Piemontea, kako izgledaju i kuda vode?

– Kada sam došla za direktora, imali smo četiri mlade igračice, a seniorskog tima skoro da nije bilo. Sada imamo generaciju za možda narednih 10 godina. Mi smo rijedak klub koji ima sve generacije, od pionirskog uzrasta do seniora. Ponosni smo na to i to je bogatstvo kluba. Što nam je cilj? Da okosnicu ekipe čine domaće igračice, da podignemo kvalitet, pa u dogledno vrijeme igramo Regionalnu ligu ili Eurokup. Sada za to niti imamo ekipu niti novce. Nisam za to da dovedemo 5-6 skupih igračica koje će uzeti pare i za godinu-dvije otići, a ništa nećemo napraviti. To je bačen novac. Pogledajte koliko je klubova propalo koji su radili na takav način. Mi ne želimo. Možda da dovedemo najviše dvije sjajne igračice s iskustvom kada ambicije porastu i budu relane, koje ćemo platiti i da djeca od njih nešto nauče.

o Iduće godine bit će 30 godina otkako je Jedinstvo Aida osvojilo tron Evrope. Kako to izgleda s ove vremenske distance?

– Jedinstvo je bilo prvak Evrope, ima reputaciju i tradiciju. Iduće godine slavit ćemo 30 godina od osvajanja naslova prvaka Evrope, ali ove godine ćemo obilježiti i 30. godišnjicu osvajanja prve titule prvakinja Jugoslavije. Poređenje nije umjesno. Vidite, raspala se država, teška su vremena. Svojim radom uspjeli smo, svi mi, spasiti klub, a nadam se da će u budućnosti doći rezultati. Sretna sam da u klubu imamo ljude koji su osposobljeni za obrazovanje košarkašica. Recimo, kao vrhunski sportista imam i trenersku školu, ali ne i ambicije da budem trener. Mirza Oštraković ima završen DIF, s nama je i Edvina Lević, takodje sa završenim DIF-om, vodit će večernje treninge kao pomoćni trener. Imamo i Amela Muratovića za rad s mlađim, svi su obrazovani, stručni, svi su igrali košarku. Želimo da struku uvodimo u ovaj sport. Kažem, za razliku od drugih, imamo perspektivu i izglednu budućnost.

o Na kraju, ko su ljudi koji brinu o Jedinstvu Piemonteu?

– Ova garnitura članova UO na okupu je četiri godine. To su Nermin Karahmetović, predsjednik, Ešef Jahić, potpredsjednik, Kasim Selimović, Azur Korlatović i Amira Čokić. Predsjednik Skupštine je Alem Hadžiibrišević, od 2015. godine. (Razgovarao i foto: Miroslav Petrović)

Date: 19-01-2018